

Τοῦ παπᾶ καὶ τοῦ τσιφλικᾶ οἱ γιοὶ
Βάλανε κουθέντες σ' ἓνα μπάτσο.
Ὁ δικαστὴς ἔρριξε στὸ Μαλόну, μὰ ματιά.
Τὸν ἐσυνύρισε κανονικά.

Μίλησε γιὰ τὸ ἔγκλημα τῆς νεότητος,
Τὸ ἀθῶο θῆμα
Ὁ Μαλόну ποτὲ δὲν εἶπε μὰ στραβὴ λέξη
Γιὰ νὰ τὸν διαφεύσει.

Ὁ Μαλόну τῆς ὁδοῦ Γκάν,
Πίσω ἀπὸ τὴν Πυρηνικὴ Ἀποστολή,
Γιὸς τῆς ἐπαρχιακῆς πόρνης,
Κατηγορήσε τὴν τηλεόραση.

Ἡ δικαιοσύνη, ὅπως συνήθως, ἐθροιάμβευσε.
Ὅλοι ἔνωσαν φῖνα.
Τὰ πράγματα πῆγαν κατὰ διαόλου.
Ὁ Μαλόну πήρε τὸ δάφτισμα.

Ὁ Μαλόну ἔμαθε τὸ μάθημα:
Ποτὲ νὰ μὴν κάνεις τὸν κουτὸ
Μὲ τὰ προϊόντα ἰδιαίτερα ἐνὸς δημοτικοῦ
Δημοσίου σχολείου.

Ὁ Μαλόну ἔχασε ἓνα—δύο πράγματα
Σ' αὐτὸ τὸ ἴδρυμα.
Πρῶτα τὸ πουκάμισο, μετὰ τὴν ἀθωότητα,
Τὴν παλιὰ δισταχικότητα.

Βρῆκε γιὰ λόγου του μὰ γχόμενα,
Ἄφρογο ντύσιμο, ἄφρογα κολλάρα,
Ὁ Μαλόну πάνω σὲ μὰ χαζή.
Τσέπες γεμάτες δολλάρια.

Τὰ γυμνασιόπαιδα στὴ γωνία
Μὲ τὰ ριγέ, στενά σακκάκια
Κοιτᾶνε τὸ γερο — Μαλόну
Μὲ μάτια σὰν ξυράφια

Δὲν χρειάζεται ταλέντο, λέει ὁ Μαλόну,
Δὲν χρειάζεται παρουσιαστικὸ.
Ὅ,τι εἶχα τὸ εἶχατε, μπατιράκια.
Χάρισμά σας τὰ χοντροῦ σας τὰ διδλία.

Ὁ παππᾶς εἶχε τὴ θρησκεία,
Ὁ τσιφλικᾶς, τέλος—τέλος, τὸ ἴδιο.
Ὁ δικαστὴς τράβηξε γιὰ τὰ θυμιαράκια.
Ἡ ζωὴ, εἰπ' ὁ Μαλόну, ἓνα παιχνίδι.

Σκεφτεῖτε λοιπὸν τὴν περίπτωσι τοῦ Μαλόну,
Γυμνασιόπαιδα, παπᾶ, τσιφλικᾶ, κατῆ.
Ποιὸς ἦταν ὁ θύτης καὶ ποιὸ τὸ θῆμα;
Μιλήστε.

Φίλιπ Λάρκιν (1922)

Φεύγοντας

Εἶν' ἓνα βράδυ πού μπαίνει
Μέσ' ἀπὸ τοὺς ἀγρούς, πού δὲν ἔχει ξανα-
φανεῖ,
Πού δὲν ἀνάβει λάμπες.

Μετὰξινι μοιάζει ἀπὸ μακρινά, ὅμως
Ὅταν συρθεῖ ἀπ' τὰ γόνατα καὶ τὸ στήθος
Δὲν εἶναι βολικό.

Ποῦ πῆγε τὸ δεύτερο, πού κλειδώσε
Τὴ γῆ στὸν οὐρανό. Τ' εἶναι κάτω ἀπ' τὰ γό-
νια μου
Ποῦ δὲν μπορῶ νὰ νιώσω;

Τὶ θαρᾶναι τὰ χέρια μου;

Πατρίτσια Μπίρ (1924)

Ὅνειρο γιὰ ἓναν ἀπαγχονισμό

Μὲ τίναξε μὲ τὸ κουδονίσμα τοῦ τηλεφώνου
Σάν σ' ὄνειρο,
Ὁ ἴδιος ὁ ἀδελφός μου.
Τὸν εἶχαν κρεμάσει
Ἐκείνο τὸ πρωί,
Ἄθῶο,
Κι' ἐγὼ κοιμόμουν
Καθὼς χιτυπᾶσε
Τὸ ρολόι
Τὴν ὥρα πού αὐτὸ γινότανε,
Ὅχιτό,
Ἀκριβῶς τὴν κατάλληλῃ ὥρα
Γιὰ νὰ συμβεῖ.
Μοῦ μίλησε
Στὸ τηλεφῶνο
Ἐκείνο γ' ἀλόγημα
Γιὰ νὰ μοῦ δώσει θάρρος,
Ὁ ἀγαπημένος μου ἀδελφός
Ποῦ κανένα δὲν εἶχε σκοτώσει,
Καὶ τὸν ρώτησα,
Ἐπιραστικὸ,
Σάν πῶς νὰ νιώθεις
Τὸ νὰ σὲ κρεμᾶνε.
ε' ὦ, μὴν ἀνησυχεῖς, ἀγαπούλας, εἶπε,
ε' ὦταν ἔρθει ἡ ὥρα σου.
Εἶναι μᾶλλον σὰ νὰ σὲ γαργαλεῖ.

Μόθιου Μίντ (1924)

Ὁ Μεταφραστὴς στὸν Μεταφρασμένο

Ι. Μ. Γιολάνης Μπομπρόσκι

Ποτάμι, κεδιάδα,
δέντρο, τὸ πούλι
σὲ πτήση, κατοικία
καὶ ὄνομα, παρᾶξενά
γιὰ μένα, καθόλου παρᾶξενά
γιὰ σένα — τοῦ παιδιοῦ
τὸ μάτι, τοῦ στρατιώτη
τὸ θῆμα, τὸ γνῶσιμο
κατόφλι.
Πέρασα τὴν κεδιάδα
ἀργά, εἶδα τὴ φωτιά σου
στὸ βάθος.
Ἔβαλα τὸ δέντρο
στραβὰ στὸν οὐρανό σου,

τὸ πουλί σου φτερουγίζει
παράξενα;
Ἢ ἀγάπη
μεταφράζεται
ἀγάπη.
Τὸ τραγοῦδι τῆς τραγουδιέται
σὲ μιὰ παράξενη χώρα.

Ἔνας ἀέρας ποὺ σκοτώνει.

Νατάνιελ Τερν (1928)

Ὁ τελευταῖος ἀπὸ τοὺς ἀρχηγούς

Μιλῶ ἀπὸ τὴν ἄγνοια.
Αὐτὸς ποὺ κάποτε ἔμαθε πολλά, ἀλλὰ μιλάει
ἀπὸ τὴν ἄγνοια.
Ποὺ ἔτρεμε κάποτε κάτω ἀπ' τὸ βάρος τόσης
γνώσης,
ἔτρεμε καὶ ἔκλαψε καὶ ἔτριζε τὰ δόντια του
καὶ ἔσπαζε
μὲ τὶς γροθιές του ἄκρες ἀπ' τοῦ θρόνου του
τὰ χέρια.

Ποὺ κάποτε ἀπόσταξε αὐτὸ τὸ νησί στὰ πράσινα
ἀντερά του
ὥπως ἡ φάλαινα ἀποστάζει τὴν κοιλιά τῆς ποῦ
τὴ λένε σάν ξεραθεῖ γκριζο κερσιμπάρι—
ἄρωμα γιὰ μακρινὲς φυλές

ποὺ μᾶς ναιάγησε.

Μόνον ποὺ καὶ ποῦ, σάν ἀστραπὴ πρὶν ἀπὸ τὸ
μαστίγωμα τῆς βροχῆς,
σὰ χαράκιωμα στὸ μάκρος τῆς θάλασσας, κάνω
μιὰ τέτοια σκέψη:

στὴν κοιλιὰ τῆς φάλαινας ὑπάρχει μέρος γιὰ
παρόμοιο νησί.

Γελάω. Τώρα εἶμαι ἐδῶ. Καθαρίζω τὸ χῶρο.
Τὸ δνομά μου, ἡ ἴδια μου ἡ βραχίση
εἶναι τοῦτο: Καθαρίζω τὸ χῶρο. Τοὺς τσαλαπατάω μὲ τὰ μαστίγια μου, γελῶντας,
ποὺ πέθαναν πολεμῶντας τὴ φάλαινα μὲ τὸ νησί
στὴν κοιλιὰ, χωρὶς νὰ ἐπικρατήσουν,
ποὺ τέλος στρέφανε τὰ ὄπλα μεταξύ τους,
σέρονται μὲ σπασμούς,
μὲ τοὺς μῦς τοῦ στήθους καὶ τοῦ μάγουλου σάν
πέτρα. Τοὺς τσαλαπατάω
τοὺς μουντζουρώνω, τοὺς μαστιγώνω, τοὺς ξοντανιώνω, τοὺς ξαποστέλλω πάλι ἔξω.

Σοφὲ τραγουδιστὴ τοῦ ἀνέμου μὲ τὴ διχαλωτὴ
οὐρὰ σάν ἄσπρη ἀστραπὴ
καὶ τὸ μαῦρο σου τῆς καρφίτσας μάτι. Πα-
ραδεισένιε γιάνε πάνω στὰ μακροφτέρου-
γα μαλλιά τῆς.

Εἶμαι ἐγγνώμων, Δέχομαι. Παίρνω τίς προσφο-
ρὲς σου ἀπὸ χορινὸ λαοδί
καὶ τίς μυριάδες ἀνθὲ τοῦ ψαλιδισμένου φοι-
νικόφυλλου, Παίρνω.

Δέχομαι. Μὰ πάνω ἀπ' ὅλα σ' εὐχαριστῶ γιὰ
τὰ στήθια στὸ οὐρανὸ
τῶν θυγατέρων μου τοῦ νησιοῦ Νουκακίβα στὶς
Μαρκήζες

ποὺ τὸ ξέρεις σάν τὸν πράσινο κηπὸ τοῦ
Χέριαν Μέλδιλλ, τὸν Βιηρηνικό του.

Μερικαὶ λένε πὸς ἠμόρφηνε αὐτὸ τὸν πράσινο
ἀλόγουρο.

Μιλῶ ἀπὸ τὴν ἄγνοια. Θυμᾶμαι λίγο.

—συνεχίζεται

μετάφρ. Κώστας Σπαρτινὸς

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΑΠΟ ΡΩΣΟΥΣ ΠΟΙΗΤΕΣ

Βλαδίμηρου Σολόδιεφ (1853—1900)

Μὲς στὴν ὀμίχλη τὴν πρωινήν

Μὲς στὴν ὀμίχλη τὴν πρωινήν μ' ἀθέβαια τὰ
θήματα
ἔκλιθησα γιὰ μιὰ μυστηριώδη καὶ θαυμαστὴν
ἀκτὴ.

Πάλευεν ἡ αὐγὴ μὲ τὰ στερνὰ τ' ἀστέρια,
ἀκόμη φτεροθύζαν τὰ ὄνειρα — καὶ κατ' ἀπ'
τῶν ὄνειρων τὴν ἐξουσία
ἰκέτευε ἡ ψυχὴ μου θεοὺς ἄγνωστους.

Στὴν κρύα καὶ διάφανη μέρα, ἀπὸ στρατὶ
μοναχικό,
ὥπως καὶ πρῶτα, δάδισα σ' ἄγνωστη χώρα.
Ἐίχε ἡ ὀμίχλη διαλυθεῖ, καὶ καθαρὰ πιά
βλέποντ τὰ μάτια,
πόσο τραχὺ ἔναι τὸ βουνήσιο μονοπάτι, καὶ

πόσο ἀκόμη πὸ μακριά,
πάντα μακριά, βίσκετ' αὐτὸ ποὺ εἶχα ὄνει-
ρευτεῖ.

Κι' ὡς τὰ μεσάνυχτα μὲ βήματ' ἄτρομα
ἀκόμη θὲ νὰ περπατῶ γιὰ τὴν ἀκτὴ ποὺ λα-
χταρῶ,
ἐκεῖ ποῦ, πάνω στὸ βουνό, κατ' ἀπ' ἀστέρια
νέα,

λάμποντας ὄλος ἀπὸ φῶτα, θριαμβικὰ
μὲ περιμένει, ὁ ναὸς ποῦ μοῦ ὑποσχέθηκαν.

Φιοντόρ Σολογκούμπ (1863—1927)

Τὶ εἶναι τὰ χωριά μας

Τὶ εἶναι τὰ χωριά μας τὰ φτωχά,
ὄλος ὁ χῶρος κι' ὄλος ὁ χρόνος!
Μὰ τοῦ Πατέρα εἶναι πολλὲς οἱ κατοικίες,—